

Eve Rigel: A Ragyogás Városa

(...)

A légpajzs, amit Shamandyas és Thalmain emeltek a királynő háza köré, eléggé masszívnak bizonyult ahhoz, hogy megvédjen minket a támadástól. A synamok már két kísérlet után megértették, hogy ilyen módon nem érhetnek el minket, ezért felhagytak az ostrommal, de nem tágtítottak a közelünkben. Néhányan a pajzs külső vonala mentén, a lépcső alján helyezkedtek el, ám a többség a téren, az oltár körül várakozott.

A jégvarázslat nem okozott nagy pusztítást, de arra mindenképpen alkalmas volt, hogy zavart keltsen a synamok között, és néhányukat kivonja a forgalomból egy időre. Mi biztonságban voltunk idefent, de nem mozdulhattunk, és nyilvánvaló volt, hogy ezt a helyzetet előbb-utóbb meg kell oldanunk.

A helyiség, ahol elhelyezkedtünk, valószínűleg Ashwala királynő fogadószobája lehetett. Erre utaltak a kőből faragott, életképeket ábrázoló domborművek a falakon, és persze az a viperafejet mintázó, egy darab fekete sardonixból készült trónus, mely a hátsó falnál emelkedett.

Thalmain megvizsgálta Théa sérüléseit, melyekről kiderült, rendkívül súlyosak, és a lány nem lesz képes önmagát gyógyítani. Ezért a mágus úgy döntött, késlekedés nélkül nekilát az orvoslás-varázslatnak, melynek alapfeltétele volt a lány ideiglenes elaltatása. Nem tudtuk, meddig tarthat, csak reméltük, hogy Théa különleges belső esszenciája rásegít Thalmain varázslatára, és néhány órán belül javul az állapota.

Az én sérüléseim nem érdekelték különösebben, nem is engedtem, hogy bárki foglalkozzon vele, mert nem tulajdonítottam jelentőséget annak a két-háromujnyi hajcsomónak, melyet kitéptek a fejből, sem a karmolásoknak a nyakamon és a karomon.

Theor Den dühödten járkált a helyiségben, én pedig az ablaknál álltam Shamandyassal, s azt a tucatnyi synam nőt és férfit figyeltük, akik az oltár mellett elkülönülve, indulatos taglejtésekkel tárgyaltak. Aztán elindultak felénk...

Mivel nem akartam a többieket nyugtalanítani a helyzetünket illetően, úgy döntöttem, a varázslóval csak gondolatot cserélek.

„Meddig tart ki a pajzs?” – kérdeztem, de nem néztem Shamandyasra.

„Akármeddig.”

„Addig nem maradhatunk. Az örvényvarázslat elbír hatunkat?”

„Igen, de pajzs alatt nem nyithatom meg.”

„A házat nem hagyhatjuk el, de nem is maradhatunk.”

Arról nem is beszélve, hogy majd' szétvetett a harag Marva miatt. Biztos voltam benne, hogy az asszony és a kislány már nincsenek a völgyben. A zűrzavart kihasználva megléptek, és csak az istenek tudják, merre járnak. Ezért senkinek sem tehettem szemrehányást, csak önmagamnak. Nekem kellett volna jobban figyelnem rá, de abban a percben, amikor nyilvánvalóvá vált a királynő lelkének eltűnése és a tömeg felbőszülve ránk rontott, csak Théára összpontosítottam.

Collum lefelé intett, a lépcső aljánál várakozó synamok felé:

– Tárgyalni akarnak.

– Mi a redves nyavalyának? – horkantam fel.

– Szerintem egyezséget ajánlanak.

– Teljességgel kizárt! Semmilyen egyezséget nem kötünk velük azok után, hogy ki akartak nyuvasztani minket...

Épp folytatni akartam felháborodott eszmefuttatásom, amikor Théa közbeszólt: – Engem akarnak.

Mellé térdeltem, és megfogtam a kezét. Örültem, hogy a lány máris magához tért, és képes beszélni.

– Hogy érzed magad?

– Csak engem akarnak... – folytatta, a kérdésemre nem felelt. – Titeket nem fognak bántani.

– Vettem észre! – jelentette ki Theor Den, és jókorát kiköpött oldalra. – Az a szerencsénk, hogy nem volt kezemből a kardom, csak az ízé... seggpucoló gyökér. Most mind ott hevernének a vérükbe fagyva, fej nélkül!

Théa felemelkedett, két kísérlet után sikerült lábra állnia. Thalmain remek munkát végzett: a lány külső sérülései eltűntek, de még feltűnő volt sápadtsága, erőtlen mozdulatai. Meglepetten, de örömmel nyugtáztam magamban, hogy alig negyedóra elég volt a regenerálódáshoz. Théa elképesztő energiatartalékokkal rendelkezett. Nem véletlen, hogy a meggyötört testemet alig néhány óra alatt „összerakta” két nappal ezelőtt.

– Már tudják, hogy nem az én hibám – magyarázta, és az ablakhoz támolygott. Belekapaszkodott a szélébe, és úgy tekintett le a völgyre, mint egy uralkodó a népére.

– Nem engedlek vissza – jelentettem ki elszántan. – Azok ott lent apró darabokra szednek...

– Nem! – Tiltakozón felemelte a kezét. – Ők a népem, és én a királynőjük vagyok még akkor is, ha Ashwala lelke eltűnt a *sanghvitában*... Nem fognak bántani. Azonban teljesítenem kell a kötelességemet, és ebben senki nem akadályozhat meg!

– Hogy érted?

– Valaki elrabolta Ashwala lelkét, és mivel én vagyok az utódja, nekem kell megkeresnem, visszahoznom, hogy a *Mashakuna*, a Lélekátadás során a testembe fogadhassam.

– Vagyis útra kell kelned, hogy felkutasd a tolvajt...

– Igen. Addig nem térhetek vissza a népemhez, amíg vissza nem szereztem a lelket. Ezt várják tőlem.

Újra kitekintettem az ablakon, miközben megpróbáltam összefogni szerteágazó gondolataimat, és megfékezni az indulataimat. Csak önmagamot okolhattam a bajokért. Az elmúlt hetek eseményei, Domenika elméjében való kutakodásom, a jelen pillanatai és a jövő felé vivő számtalan lehetséges út egyetlen összefüggő masszát képeztek a fejemben. És nem beszélve azokról a meg nem válaszolt kérdésekről, melyeket Shamandyas és Thalmain felbukkanása, az események lefolyásában való közvetlen részvételük hozott létre. Szerettem volna mélyebben belelátni a történesekbe, de előbb még tiszta vizet kellett öntenem a pohárba.

Théához fordultam.

– Ha útra kell kelned, jobban teszed, ha velünk tartasz! – kezdtem bele mondandómba. – Tudom, hol keressük Ashwala lelkét...